

ſeſtoſtændig beſluttende Mænd, jeg taler til — faae et eller andet Lune, ſiger jeg, og da igjen møde os med et: Saa lade vi heller det Gele gaa i Baſten; nei, paa de Betingeſer forhandler man ikke ſaadanne Sager. Men, mine Herrer! bliver det ved denne Sag alene? Kan det blive det? Nei, naar de Herrer have givet et ſaa ekſtant Exempel paa, at de ikke ville forſætte en Forhandling om ſelv den alvorligſte Sag, hvad Garanti give de da for, at Forhandling om andre Sager med de Herrer kan blive nyttig? Paa et eller andet Stadium tage de en Udenſtighedsbeſlutning, komme ſaa her og ſige: Nu ville vi ikke forhandle mere, nu ſkal denne Sag begraves. Jeg ſer ikke rettere end, at den Beſlutning, de tage her, betyder konſekvent for Forhandlingen her i Salen en Handſke fra de Herrer's Side mod, hvad vi kalde Forhandlingspolitik. Det er logiſt, det er faktiſt, det er Realitet, og eſter hele den alvorlige og Loyale Maade, hvorpaa vi have taget denne Sag, vil en ſaadan Afſtemning fra de Herrer's Side her være en Handſke mod Forhandlingspolitiken og navnlig da mod mig og mine Partifeller, der have taget denne Sag ſaa alvorligt, ſom vi have. Af hvad Grund ville de Herrer gjøre det? Jeg har opfattet det ſaaledes, at Forhandlingspolitiken eſter de ſeneſt indvundne Erfaringer var en Nødvendighed, at dens Formaal var til Nytte for Folk og Land, at vi kunne imødekomme Manges Længſel uden Partihensyn ved den Maade, vi forſøgte Kræfterne paa, og forſøgte ſelv det Yderſte for at kunne naae et frugtbar Arbeide af Lovgivningsfaktorernes Virkſomhed. Jeg tror, jeg har Ret, jeg tror, at Mange, faare Mange af deres Valgere fra 3die Januar ville forbaufes over denne Standſning af Forhandlingerne, denne Strids-handſke, de Herrer idag eller imorgen, naar det nu bliver, kaſte til denne Politik. De kunne komme med Endringsforſlag, med Indvendinger, de kunne have 10, 20 Blade til deres Tjenefte, de kunne ſtille op nok ſaa mange vidunderlige Forſlag for mig, ſom de ville for at komme bort fra deres klare Beſlutning om at ſtandſe, de ſlippe dog ikke for det egentlige Anſvar for denne Afgjørelſe, hvorledes de end ville vende ſig, og de faae ikke 37 Valgkredſe i Landet til at ſlutte ſig til den Stilling. De Herrer, der alliere ſig med dem, kunne i en vis Forſtand, i alt Fald for Nøgles Vedkommende, tage ſig det noget lettere, fordi de have ærlig viiſt ved flere Leiligheder, at de gnide ſig i Hænderne, naar det gaar ad undas. Og nu gad jeg dog vide, hvad der har foranlediget de Herrer til en ſaa mærkvaerdig Beſlutning, til dette mærkvaerdige Anſvar, kaſtet nu ind her i Landet i den hidtil førte Politik, inden denne dog fra alle Sider har naaet en ſaadan Udvikling, at man kunde ſe, om man kunde komme igjennem med den eller ei, og uden at man egentlig har kunnet ſige, om der

ikke ad den af os navnlig, tror jeg, ſiden 3die Januar anviste Bei kunde naas en frugtbar Lovgivningsvirkſomhed og en Forſtaaelſe af den praktiſke Bei mellem Regjeringen og Rigsdagen, der vilde gjøre en fornøjet Kamp om Parlamentariſme, Selvſtyrelſe og alle diſe Principer overflødig. Hvad bevæger de Herrer til pludſelig her at afbryde dette alvorlige Forſøg? Jeg har læſt — det hører Situationen til — en Parole — jeg ſiger ikke rettet til de Herrer ſelvbeſluttende Mænd, men til den offentlige Mening — udgaaet fra Gammelſtrand. Den Lød ſtærkt politiſt: Det vilde være en Laabelighed at forſætte videre med denne Sag, hvad end Krigsminiſteren og hans Kolleger ſige. Det er rene Ord for Pengene. Ingen tager ſeil af det politiſke Moment i en ſaadan Parole. Men tør jeg ſpørge den ærede Ordſpører og de ærede Herrer: Hvor have de ſet noget Naad i de ſidſte 30 Aar udgaaet fra Gammelſtrand, der har været til Nytte for Fædrelandet?

Formanden (Krabbe): Dette er en Polemik, der hører udenfor Thinget og ikke er ret tilſtedelig. Da jeg finder Anledning til at indſkyde denne Bemærkning, maa jeg benytte Leiligheden til at gjøre en anden. Det er den, at et Ord i en Tale af det ærede Medlem for Præſtø Amt's 6te Valgkredſ (Voſſen), hvis Tilſtedelighed det ærede Medlem, ſom nyſ havde Ordet, betvivlede, ganſke viſt vilde have været utilſtedeligt, hvis Uttringen var falden ſaaledes ſom gjengivet. Det gleder mig at kunne ſige, at den ikke ſaldt ſaaledes, ſkjøndt ganſke viſt de Uttringer, der brugtes af det ærede Medlem for Præſtø Amt's 6te Valgkredſ, vare af en mere perſonlig Karakter, end jeg kunde have ønsket. Med det Samme tror jeg at burde ſige, at nogle Uttringer, det ærede Medlem for Veile Amt's 2den Valgkredſ i ſit Foredrag betjente ſig af, navnlig ved at omtale en jydſk Rigsdagsmand og hans Fraværelſe fra Thinget, ſamt ved at omtale de Krav, et Medlem, naar han tillige er Infanterikapitain, kunde ſtille til Lovforſlaget, vare af en ſaadan Beſtaffenhed, at de kunde udtydes paa en for Forhandlingen meget ſkadelig Maade. Jeg haaber, det ærede Medlem ikke har ment noget Fornærmeligt, og ønsker, at de maa blive opfattede i en ſaadan god Mening.

Berg: Mine Ord ville jo ſtaa at læſe ordret i Tidenden, og jeg antager, at Enhver, der læſer dem, ikke vil kunne miſforſtaa den ærlige Mening deraf. Jeg forſtod ikke rigtigt, hvad der egentlig ikke er tillabeligt i min Dmtale om den Situation, der nu ſtaabes, idet jeg ſpørger de Herrer om Grunden til den mærkvaerdige Holdning, den ganſke beſynderlige Holdning, fra deres Side. Som jeg har viiſt, ligger det ikke i Forſlagets Realitet, ikke i vedkom-